

РЕШЕНИЕ

№ 3085

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **239** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Е. Й., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №754/20.10.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 2^{-ри} състав по н.а.х. дело №9282/2021г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Поддържа, че първостепенният съд не е коментирал възраженията му, че в хода на административно-наказателното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните норми, а именно на чл.40, ал.2 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Твърди, че не е имало несъответствие на съдържанието на сайта с нормативните изисквания, а ако е имало такова, поради независещи от дружеството причини, то несъответствието е било временно и са били предприети действия по отстраняването му. Смята, че СРС, съвсем лаконично и без да изложи мотиви, не е приел доводите за маловажност на случая и не е приложил нормата на чл.28, б. „а“ ЗАНН. Чрез процесуалния си представител адв. Х. прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено Наказателно постановление (НП) №К-039946/08.07.2019г.,

издадено от К. Р. – член на Комисията за защита на потребителите. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ (КЗП или Комисията), редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № К-039946/08.07.2019 г., на касатора [фирма] са наложени три административни наказания „имуществена санкция“, всяко в размер на 500 (петстотин) лева, на основание чл.204 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и на основание чл.225в ЗЗП, за това, че при извършена на 10.04.2019г. проверка от длъжностни лица на КЗП – [населено място], е било установено, че в интернет сайта на търговеца – www.megahome.bg, не е посочена информацията относно: наличието на законова гаранция за съответствие на стоката с договора за продажба; органите за алтернативно решаване на спорове, в чийто обхват на дейност попада; електронна връзка към платформата за онлайн решаване на спорове, с което съответно са били нарушени разпоредбите на чл. 47, ал. 1, т. 12 ЗЗП, чл. 181н, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЗП и чл. 181н, ал. 4 ЗЗП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП № К-039946/08.07.2019 г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушенията и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства решаващият състав е обосновал извод, че касаторът [фирма] е извършил вменените му нарушения на чл.47, ал.1, т.12 ЗЗП, чл.181н, ал.2 във вр. ал.1 и чл.181н, ал.4 ЗЗП и правилно е била ангажирана административно - наказателната му отговорност. Изложил е доводи за липса на основания за прилагане на чл.28 ЗАНН, тъй като нарушението не представлява маловажен случай.

Тези изводи на първостепенния съд се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС 2^{ри} с-в.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.47, ал.1 ЗЗП преди потребителят да бъде обвързан от договор от разстояние или от договор извън търговския обект, или от подобно предложение за сключване на договор, търговецът е длъжен да предостави на потребителя по ясен и разбираем начин информацията, изрично и изчерпателно

посочена в т.1 – т.20, включително: напомняне за наличието на законова гаранция за съответствие на стоката с договора за продажба (т.12). По делото категорично се доказва, че такава информация е липсвала на сайта www.megahome.bg, чрез който дружеството касатор [фирма] е извършвало онлайн търговия. Правилни са изводите на СРС, че е безспорно доказано извършването на нарушението, поради което правилно е ангажирана отговорността на дружеството за нарушение на чл.47, ал.1, т.12 ЗЗП. На касатора е било наложено, на основание чл.204 ЗЗП, административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 500 лева. Посочената санкционна разпоредба гласи, че за неизпълнение на задълженията за предоставяне на информация на потребител по чл. 47, ал.1 - 3, 5 - 7, чл.48 и чл.49 на физическите лица се налага глоба от 100 до 1000 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 500 до 3000 лв. за всеки отделен случай. Наложено наказание е в минимален размер, поради което съдът не може да го изменя.

Разпоредбите на Глава девета, раздел II ЗЗП уреждат алтернативното решаване на потребителски спорове. Съгласно чл.181н, ал.1 ЗЗП търговците предоставят на потребителите информация за органите за алтернативно решаване на спорове, в чийто обхват на дейност попадат, и за органите за алтернативно решаване на спорове, към които са поели ангажимент да участват или са длъжни да използват. Информацията включва адреса на интернет страницата на съответните органи за алтернативно решаване на спорове. Същата се предоставя по ясен, разбираем и леснодостъпен начин на интернет страницата на търговеца, когато има такава, и когато е приложимо, в общите условия на договора за продажба или в договора за предоставяне на услуги, предлагани от търговеца - чл.181н, ал.2 ЗЗП. В чл.181н, ал.4 ЗЗП е въведено задължение за търговците, които сключват договори за онлайн продажби или услуги, да поставят на интернет страниците си връзка към платформата за онлайн решаване на спорове (платформа О.), която е леснодостъпна за потребителите. Орган за алтернативно решаване на потребителски спорове (орган за А.) е всеки орган, независимо от неговото наименование, който е установен, осъществява постоянно дейност по алтернативно решаване на потребителски спорове и е включен в списъка по чл. 181п. Органът за А. може да бъде едноличен или колегиален. В процесния случай се цели в максимална степен защита на потребителите на посочените услуги. Тези си изводи настоящата инстанция съобразява и с обстоятелството, че като особено важни мерките за защита на потребителите са определени и в Договора за създаване на Европейската общност (задължителен за Република България и приложим за нея съгласно препращащата норма на чл. 2 от Акта относно условията за присъединяване на Република България и Румъния и промените в учредителните договори) - чл.153, т.1 (консолидирана версия), съгласно който с цел подкрепа интересите на потребителите и осигуряването на високо равнище на защита на потребителите, Общността съдейства за закрила на здравето, сигурността и икономическите интереси на потребителите, както и за развитието на тяхното право на информация, просвета и самоорганизиране с цел защита на техните интереси. Политиката за защита на потребителите се определя като хоризонтална такава, която следва да се взема под внимание при определянето и осъществяването на другите политики и действия на общността - чл.153, т.2 от Договора за създаване на Европейската общност (консолидирана версия), че политиката за защита на потребителите е особено важна следва и от възможността националните

законодателства на държавите-членки на Европейския съюз да въвеждат по-стриктни защитни мерки за защита на потребителите - чл.153, т.5 от Договора за създаване на Европейската общност. От доказателствената съвкупност се установи, че и тези задължения не са били изпълнени от дружеството. Поради изложеното по-горе съдът намира за правилни изводите на СРС, че е безспорно доказано извършването на нарушенията и правилно е ангажирана отговорността му за извършените две административни нарушения по ЗЗП – нарушения на ал. 2 във вр. с ал. 1 и ал. 4 на чл. 181н ЗЗП. Кореспондиращата на извършените нарушения санкционна норма на чл. 225в ЗЗП гласи, че за неизпълнение на задължението за предоставяне на информация на потребител по чл. 181н на физическите лица се налага глоба от 200 до 500 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция в размер от 500 до 1500 лв. за всеки отделен случай. Наложените наказания са в минимален размер, поради което и тук съдът не може да ги изменя.

„Потребител“ от своя страна според параграф 1, т.1 от ДР на ЗЗП е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. А „търговец“ е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка съгласно параграф 1, т.2 от ДР на ЗЗП. След като нарушенията са доказани по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в тях, законосъобразно наказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на касатора и при отмерване на санкциите е отчел обстоятелството, че се засягат правата на потребителите чрез премълчаване на съществена информация относно възможността за упражняване на техни права и е наложил санкции в предвидения от закона размери – всяка една за всяко отделно нарушение в размер на 500 лева, които са в минимума, респективно на това същите са справедливи и съответни на извършените нарушения. Правилен е изводът на решаващия състав на СРС, че в случая административнонаказващият орган се е съобразил с разпоредбата на чл.27 ЗАНН, като е наложил административни наказания в минималния на предвидения в закона размер и не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 ЗАНН, доколкото в случая деянията не могат да се квалифицират като маловажни. Нарушенията са няколко, насочени са към неопределен кръг лица, които ползват услугите на процесния интернет сайт, всяко от което следва по ясен и недвусмислен начин да бъде уведомено за правата, които има при сключване на договор за продажба от разстояние. Наложените административни наказания са в минимален размер, което ще изиграе своята превантивна роля по отношение на касатора и ще го мотивира да не допуска подобни нарушения за в бъдеще.

Фактичeskото описание на нарушенията отговоря на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Конкретизирани са обстоятелствата, които са относими към всички признаци от обективната страна на приложените санкционни състави. Тази фактическа конкретизация по идентичен начин се съдържа в АУАН и в НП. Тази информация е необходима и достатъчна по закон [фирма] да научи за кои нарушения се санкционира, така че да може ефективно да упражни правото си на защита.

Неоснователно се явява възражението на касатора, че АУАН е съставен в

нарушение на чл.40, ал.2 ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, актът за установяване на нарушението се съставя и в отсъствие на нарушителя, в следните случаи – когато е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В процесния случай безспорно се установява по делото, че на касатора, на седалището и адреса на управление, е била изпратена покана с изх. № Ц-03-2494/17.04.2019 г. за съставяне и връчване на АУАН с посочена дата – 22.04.2019 г. в 14.30 часа, която покана е връчена на 18.04.2019 г. АУАН е съставен именно на посочената в поканата дата – 22.04.2019 г., на която дата е връчен на присъстващия пълномощник на дружеството – Л. Й.. По делото се установява още, че управителят на дружеството е упражнил и правото си да депозира възражения в тридневен срок, а в последствие е упражнил и правото си да инициира съдебен контрол на издаденото НП, депозирайки жалба.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №754/20.10.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 2^{-ри} състав по н.а.х. дело №9282/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.